

sætte Pengene i Prioriteterne efter de Regler, der gjælde for Umyndiges Midler. Det, maa man antage, er en tilstrækkelig betryggende Sikkerhed. Der kommer imidlertid endnu en Ting til, og det er, at det er ganske almindeligt, at der til Sparekasserne indkommer Begjæring om ganske smaa Laan i Forhold til Eiendommens Værdi. Det er ikke noget sjældent, at der til en Sparekasse kan indkomme en Begjæring om Laan, som kunne være ikke mere end til $\frac{1}{10}$ eller derunder af Eiendommens Værdi, og det vil da være ganske urimeligt at antage, at det vilde være et Gode for en Sparekasse at faae denne $\frac{1}{2}$ pSt. afbetalt. Der er blevet talt om Styrrelsen af Reservecapitalen. Jeg maa dertil blot bemærke, at det forekommer mig, at der kan være nogen Grund til at tage Hensyn til, hvilken anden Sikkerhed der kan være for en Sparekasse. Dersom der saaledes er stillet en Garantii, vil det jo endogsaa være uønsket at have den samme Reservecapital opsparet, som hvor der ikke er nogen Garantii. Om 10 pSt. forresten ikke er for stort et Forlangende, skal jeg ikke indlade mig paa at undersøge her; jeg tror, at det maa være en Skjønssag, om man vil sætte 5 eller 10 pSt. Under almindelige Forhold maa en Reservecapital af et Par Procent allerede være tilstrækkelig til at betrygge en Sparekasses Soliditet, men 10 pSt. anser jeg rigtigt nok for at være meget overdrevent. Det næste Punkt angaar Regnskabsaflæggelsen. Der staar i Lovforslaget, at Aarsregnskabet skal afsluttes den 31te December. Jeg tror, at det er en uheldig valgt Tid. Efter hvad der er mig bekendt, skulle ved større Sparekasser vanffellig alle Terminforretninger fra December Termin kunne være afvilede den 31te December. Der er ogsaa, saavidt jeg veed, i det Mindste en Sparekasse, som forandrede Tiden for Regnskabsaaret til den 1ste April, fordi det voldte betydelige Vanffeligheder at afslutte Regnskabet den 31te December. Dels kan det for Funktionærerne, som ved Terminen have usædvanligt meget Arbejde, være vanffeligt at skaffe sig den Tid, som behøves til at aflægge Regnskabet, og dels vil der være en Del Postier, som egentlig høre med til December Termins Opgjørelse, som ville komme til at staa uopgjorte. Hvad dernæst angaar Bestemmelserne om Regnskabs Decision, Revision og Offentliggjørelse, da skal jeg ikke gjøre nogen Bemærkning i saa Henseende. Den Maade, hvorpaa jeg tror, at Lovgivningen skal støtte Sparekasserne, er netop ved at sørge for en Regnskabsaflæggelse og en Revision, som kan være betryggende. Derimod er der en enkelt Bestemmelse, som jeg vil omtale, og det er den, at der hvert Fjerdingaar skal være en Undersøgelse af Kasseens Status ved en summarisk Opgjørelse. Efter det sidste Stykke i denne Paragraf skulle alle Bestyrelsesmedlemmer være ansvarlige for denne Opgjørelse. Enhver, som veed, hvor stort

et Arbejde det er at gennemgaa en stor Sparekasses Aktivmasse — og det er jo nødvendigt, naar man skal afgive en Erklæring om Status, at gennemgaa den hele Aktivmasse — tror jeg vil være forsigtig med at paalægge en Sparekassesbestyrelse at gjøre Status op hvert Fjerdingaar. Det er jo Handelsstanden paalagt een Gang om Aaret at opgjøre Status, og jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at forlange hvert Fjerdingaar en Opgjørelse af Sparekasser og almindst, at alle Bestyrelsesmedlemmerne skulde gjøredet. Naar denne Opgjørelse skal foretages saaledes, at det vedkommende Bestyrelsesmedlem er fuldstændig sikker paa, at den er rigtig, er han jo nødt til at gjøre den selv, og det vil tage ikke saa lidt Tid. Det forekommer mig, at det, der skal være det Betryggende, er, at Revisionen er forsvaret. Naar det forretningsførende Medlem affatter Status, og Revisionen gennemgaaer den, tror jeg, at der maa være fuldstændig Betryggelse, og at det er tilstrækkeligt, naar Statusopgjørelse finder Sted een Gang aarlig; fire Gange er for Meget. Derimod tror jeg nok, at det kunde være til nogen Nytte for Interessenterne i en Sparekasse, dersom Aarsregnskabet blev offentliggjort i de Blade, som man kan antage, at Interessenterne mest læse, og ligeledes, at det vilde være rigtigt, at der hver Maaned og hvert Fjerdingaar opgives, hvor stort Udbraget har været, og hvor Meget der er indskudt i Sparekassen. Med Hensyn til § 5 er det jo allerede blevet omtalt, at det er Indenrigsministeren, som skal tage Bestemmelse om Anvendelsen af det mulige Overflud, naar Sparekassen ophører med sin Virksomhed. Jeg tror dog, at det maatte være rigtigt, at der blev givet Stiftelserne af en Sparekasse eller Garantierne for den nogen Indflydelse, saa at de i det Mindste maatte tage en Beslutning, om ogsaa Ministeren skulde approbere den besluttede Anvendelse af Overfludet. I § 7 er det omtalt, at Banker eller lignende Væsenstituter, som ved Siden af deres øvrige Virksomhed ville drive Sparekasseforretning, ikke kunne opnaa de i § 1 omhandlede Begunstigelser. Det er vist ganske rigtigt, at Banker ikke maa drive Sparekasseforretninger. Der skal un være et Bankinstitut, hvor der ved den ene Dist Sparekasseseafdeling og ved den anden Dist Bank, og i det Dieblit Banken kan give lidt højere Indskudsrente, end Sparekassen i Almindelighed giver, tage Folk deres Penge ud ved den ene Dist og bringe dem over til den anden. Men desværre, Folk nøies ikke dermed, de faae Interessenter fra andre Sparekasser til at indstøde i Banken. Jeg tror, at det er rigtigt, at der bliver sat som Betingelse for de Banker, som nu have en Sparekasseseafdeling, for at de kunne vedblive at drive denne Sparekasseseafdeling, at de ikke maa overskride den Rente for Indskud, der bliver normeret som den højeste Rente for Indskud i Sparekasser, saa at